Poseł na Sejm RP
Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 12 listopada 2012 r.

Szanowna Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu RP

Szanowna Pani Marszałek,

Na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu RP składam na ręce Pani Marszałek interpelację poselską do Ministra Sprawiedliwości w sprawie warunków służby i wyposażenia funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Szanowny Panie Ministrze,

W art. 19 Ustawy z dnia 13 sierpnia 2010 r. o Służbie Więziennej ustawodawca wymienił środki przymusu bezpośredniego dopuszczone do użycia przez funkcjonariuszy SW. Z informacji przekazywanych mi przez funkcjonariuszy wynika jednak, że w chwili obecnej nie wyposaża się ich i nie szkoli w zakresie użycia m. in.

- urządzeń technicznych powodujących blokadę stawu kolanowego
- środków technicznych w postaci maski - zasłony na twarz albo kasku z przyłbicą, tłumiących głos albo zestawu głośnikowego
- prowadnic
- wodnych środków obezwładniających
- urządzeń olśniewających
- środków do obezwładniania za pomocą ładunku elektrycznego

Najnowocześniejsze, stanowiące o rzeczywistym postępie jakościowym w zakresie stosowania środków przymusu bezpośredniego urządzenia obezwładniające za pomocą ładunku elektrycznego, znajdują się w dwóch ośrodkach szkolenia SW (trzy sztuki) oraz trzech jednostkach podstawowych (też trzy sztuki). W ośrodkach szkoleniowych nie prowadzi się zajęć z ich użyciem. Podobnie w jednostkach podstawowych nie jest on stosowany, głównie ze względu na zdezaktualizowanie okresu uprawnień użytkowników.

Sytuacja taka ma miejsce mimo opracowania przez wykładowców z Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej w Kaliszu, programu szkolenia funkcjonariuszy i przekazania go w 2011 r. do Centralnego Zarządu Służby Więziennej w Warszawie.

Ewentualne zakupy nowych środków przymusu bezpośredniego scedowano na jednostki podstawowe, które mają je nabywać z własnych, wygospodarowanych środków finansowych. Trudno jednak oczekiwać, by dyrektorzy jednostek podstawowych zakupywali je mając świadomość, że brak jest możliwości ich stosowania.

Problemy dotyczące wyposażenia i stosowania środków przymusu bezpośredniego nabierają szczególnego znaczenia w kontekście przedłużenia okresu pełnienia służby oraz podniesienia granicy wieku uprawniającego do przejścia na zaopatrzenie emerytalne funkcjonariuszy SW.

Bardzo złą praktyką realizowaną w więziennictwie jest dokonywanie zmian wyposażenia dopiero w wyniku wystąpienia zdarzeń tragicznych w skutkach. Jako przykład można podać

wycofanie z uzbrojenia służby przestarzałych konstrukcyjnie i zawodnych w użyciu pistoletów typu P-64 (ich produkcję zakończono na początku lat osiemdziesiątych). Pistolety te wycofano ze służby dzień po wypadku, do jakiego doszło podczas strzelania programowego. Przyczyną tego wypadku była niesprawność pistoletu, a efektem dwóch rannych od postrzału funkcjonariuszy. Zdarzenie miało miejsce 9 czerwca 2010 r. w Radomiu. W przeciągu tygodnia nastąpiła wymiana pistoletu P-64 na nowoczesny P-99.

Wskazywać to może na fakt, że pozyskanie środków na modernizację SW było możliwe, jednak, by zostały uruchomione,zdrowie musiało stracić dwóch funkcjonariuszy. Tragedia z końca października br., w wyniku której śmierć poniósł funkcjonariusz SW była przyczyną wycofania z wyposażenia Służby Więziennej kolejnego, wywodzącego się z lat siedemdziesiątych sprzętu.

Kolejną sprawą bulwersującą środowisko funkcjonariuszy SW są niektóre propozycje zmian zawarte w projekcie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie umundurowania funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Funkcjonariusze nie negują zasadności wycofania części składników umundurowania, ze względu na ich archaiczność i niepraktyczność. W innych służbach mundurowych w miejsce takich składników wprowadzono nowoczesne, odpowiadające potrzebom funkcjonariuszy, przystosowane do specyfiki ich służby i wykonane z odpowiednich materiałów elementy umundurowania.

W więziennictwie środki finansowe uzyskane kosztem funkcjonariuszy według projektodawcy nie zostaną przeznaczone na modernizacje umundurowania, lecz na *„sfinansowanie wydatków budżetowych związanych z zapewnieniem odpowiednich warunków bytowych osobą osadzonym w zakładach karnych i aresztach śledczych"*. Jest to przykład na to, że po raz kolejny komfort osób osadzonych jest priorytetem wobec bezpieczeństwa funkcjonariuszy.

Bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź: czy znane są Panu Ministrowi opisane powyżej problemy funkcjonariuszy Służby Więziennej i jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Sprawiedliwości w celu ich jak najszybszego i skutecznego rozwiązania?

Z wyrazami szacunku.